

LIIKASLINKKI

LIIKASTEN SUKUSEURA RY:N JÄSENLEHTI 1/2006

PÄÄTOIMITTAJA HARRI LIIKANEN

Liikala Kangasniemen Luusniemessä. s. 14

Sukukokous Pudasjärvellä 11.6.2006. s.19 • J.V. Snellman-näyttely 11.5. s.18

Sukuseura on hyvä keksintö

Hyvää kevättä hyvät sukulaiset!

Taas on puolisen vuotta vierähtänyt siitä, kun viimeksi kirjoitin Liikaslinkin toiselle sivulle. Talvi on mennyt ja kevät tulee, mutta vähän myöhässä. Pääsiäisenä oli vielä Kotojärvessä Vihdissä 40 cm jäätä, joten happitilanteen mittaus oli turvallista suorittaa. Toivottavasti talvenne on sujunut mukavasti ja olette valmiit nauttimaan tulevasta kesästä ja sen riemuista.

Hallitus piti sukkokokouksen valmistelukokouksen maaliskuussa Helsingissä. Pohdimme vuoden aikaansaannoksia ja kaavailimme tulevia kuvioita. Tässä saatte lehden kanssa nuo kokousasiakirjat tutkittavaksi ja Pudasjärvellä sitten voidaan keskustella ja päättää. Toivomme luonnollisesti runsasta osanottoa.

Tuloksista kerroin ennakkotietoja jo viime numerossa. Huolena olivat silloin jälleen jäsenmaksut. Vuoden lopussa tilanne parani, mutta rästiin maksut jäivät vielä lähes 20 jäseneltä. Karhuaminen oli taas ikävää, mutta välttämätöntä, koska meillä ei ole varaa pitää jäniksiä laivassa. Joka tapauksessa tilanne vuoden lopussa oli parempi kuin koskaan ja siitähän minä olen vallan iloinen. Rekisteröityjä jäseniä oli enemmän kuin milloinkaan. Luku oli 256 eli ylitimme ensi kertaa 250 jäsenen rajan. Jatkossa riittäneekin jo tämän tason pitäminen, mutta olisihan se mahtavaa, jos kaikki Liikaset olisi-

vat mukana, kun ovat sukuun syntyneet ja mikä haastavinta – koko elinikänsä ajan.

Mieltä ylentävää on myös todeta, että ensimmäinen sukukirja on nyt myynnissä. Pirkko Liikasen toimittama CD-kirja Herman Liikasesta on valmis. Suosittelen sitä jokaiseen perheeseen, sillä se on varsin mielenkiintoinen teos, jossa on muutakin kuin Herman- asiaa.

Haave vain jäsenille tarkoitettua jäsensivuista saatiin toteutetuksi vuoden loppuun mennessä ja se tietysti toi tyydytystä tekijöille. Kiitos Taneli Heiskaselle, joka asiassa teknisesti auttoi. Samalla toteutui haave sukuselvitusten julkaisemisesta, kun sijoitimme niitä jäsensivuille jäsenten tutkittavaksi ja sieltähän ne voi myös jokainen tulostaa. Tämä keino oli resursiemme mukainen ja hyvä siksi, että nyt sukutaulut vielä elävät koko ajan. Ei ole mitään järkeä ruveta jakamaan paperiversioita keskeneräisestä työstä, kirjasta puhumattakaan.

Jäsensivujen käyttömahdollisuus on nyt myös selkeä jäsenetu. Sinne eivät pääse muut kuin jäsenet ja jos jäsenmaksut jäävät maksamatta, sivut lukkiutuvat. Selkeä jäsenetu on myös tämä painettu Liikaslinkki, jota tarkoituksellisesti ei sijoiteta kotisivuille uutena. Ulkopuolisille riittää vanhakin lehti eli edellinen numero. Sähköpostiosoitteen antaneilla on myös pieni lisäetu, sillä heille laitamme

lehden myös sähköpostissa, jolloin he ehtivät etukäteen jo vilkaista, mitä posti tuo lähipäivinä.

Sukuseura on sopiva yhteisö pitämään yhteyttä sukulaisten välillä. Ei sitä tee Suomen valtio eivätkä kunnat meidän puolestamme. Liikasten valtio on Liikasten sukuseura, jossa me hoidamme itse asiat. Me keräämme tietoa, käsittelemme, taltioimme ja jaamme sitä. Me tapaamme toisiamme kokoontumalla yhteen ”valtiopäiville” vähintään kerran vuodessa ja paikallisesti useamminkin. On tietysti tärkeää tavata lähimpiä sukulaisia heidän kotonaankin, mutta ehkä joinakin vuosina riittäisi kohtaaminen sukkokokouksessa, jonne sovitusti tulisimme kaikki. Sukuseura on hyvä keksintö, jos sen edut henkilö oivaltaa.

Olen ollut hallitusvastuussa seuraavaan sukkokokoukseen mennessä 21 vuotta ja siksi olen ilmoittanut hallitukselle, etten ole enää uudelleen valittavissa, mutta haluan tehdä kuitenkin vielä jotakin sukuseuran hyväksi. Nyt haluan tässä jo kiittää kuluneista vuosista, hyvästä yhteistyöstä ja saamastani kannustuksesta ja tuesta. Uskon, että sukuseura pystyy valitsemaan tilalleni henkilön, joka tuo mukanaan uutta energiaa ja uusia ajatuksia tähän sukuseuraamme. Tämä on hyvä keksintö.

*Hyvää kesää kaikille
Harri Liikanen*

Uusia jäseniä

Tietokoneasentaja Pentti Liikanen, Kangasniemi (Ka)
Metallityöntekijä Urho Liikanen, Lindesberg, Ruotsi (Pu)
Kääntäjä Maarit Tillman, Outokumpu (Ko)

Lämpimästi tervetuloa mukaan sukuseuratoimintaan!

Lämpimät kiitokset

Lämpimät kiitokset yrittäjä, lasinpuhaltaja Jaako Liikasele siitä, että hän lupasi maksaa tämän lehden painatuksen kulut. Tarjosimme paikkaa mainokselle, mutta Jaako ei sitä katsonut tarpeelliseksi. Näin palstatilaa jäi muille asioille.

Mutta muistakaa JL-Lasi Oy Riihimäellä, Liikasten hovihankkija!

Kuolleita

Terttu Kykkänen

s. 13.11.1944 Juva
k. 17.12.2005 Juva
Mikkelin sukuhaara

Iida Liikanen o.s. Pylvänäinen

s. 25.7.1915 Kangasniemi
k. 8.2.2006 Kangasniemi
Kangasniemen sukuhaara

Olavi Johannes Liikanen

s. 5.8.1911 Salla
k. 9.2.2006 Kuusamo
Kuusamon sukuhaara

Matti Juhani Liikanen

s. 14.3.1948 Kangasniemi
k. 12.3.2006 Heinola
Kangasniemen sukuhaara

Marjatta Nurminen

s. 13.8.1939 Reisjärvi
k. 9.2.2006 Reisjärvi
Kangasniemen sukuhaara

Sukuseura kunnioittaa vainajien muistoa ja ottaa osaa omaisten suruun.

Vihittyjä

30.9.2005 vihittiin Hyvinkäällä Korpilahden sukuhaaraan kuuluva siivooja *Johanna o.s. Liikanen* ja yrittäjä *Marko Nyman*. Johanna on Kalevi ja Tuula Liikasen tytär.

28.1.2006 vihittiin toimittaja *Helena o.s. Liikanen* ja yrittäjä *Jussi Forsman* Helsingissä Lauttasaaren kirkossa. Häätjuhlaa vietettiin sulhasen pyörittämässä Ravintola Blue Peterissä läheisten ja ystävien kanssa. Helenan vanhemmat ovat Erkki ja Assi Liikanen Kangasniemen sukuhaara.

Blue Peter sijaitsee Lauttasaarossa osoitteessa Vattuniemen Puistotie 1, puhelin 676 758, www.bluepeter.fi. Suosikaamme avioliiton kautta sukuun tulleen Jussin ravintolaa!

Sukuseura onnittelee lämpimästi vihittyjä ja toivottaa antoisia yhdessäolon vuosia.

Syntyneitä

17.3.2005 Reisjärvellä *Marja-Leena* ja *Mika Liikaselle* poika, joka sai kasteessa nimekseen *Mikke Johannes Elmeri*. Mika on Seija ja Asko Liikasen poika ja Askon isä oli Arvi Liikanen Kangasniemen sukuhaara.

31.5.2005 Nurmijärvellä *Nico Valdemar Nyman*. Vanhemmat ovat *Johanna* ja *Marko Nyman*. Johannan vanhemmat ovat Kalevi ja Tuula Liikanen. Korpilahden sukuhaara.

26.9.2005 Espoossa tytär *Minna Kiljalalle* ja *Tuomo Flytströmille*. Kasteessa hän sai nimekseen *Amanda Inkeri Charlotta*. Minnan äiti on Maija Kiljala ja Maijan äiti oli Elina Rossi o.s. Liikanen Kangasniemen sukuhaara.

25.12.2005 Helsingissä *Caroline Edith Tuula Liikanen*. Vanhemmat ovat *Dorothee* ja *Teemu Liikanen*, jonka vanhemmat ovat Harri ja Tuula Liikanen. Kangasniemen sukuhaara.

31.12.2005 Rengossa poika *Minttu Tokoille* ja *Esa Liikaselle*. Kasteessa 12.2.2006 hän sai nimekseen *Miro Otto Matias Liikanen*. Kummeina olivat Nina Liikanen ja Juha Lehtinen. Esan isä on Pentti Liikanen Kuusamon sukuhaara.

9.3.2006 Pihtiputaalla *Johanna* ja *Sauli Huikarille* tytär, joka kasteessa sai nimekseen *Noora Iida Aurora*. Johanna on Kirsti ja Aaro Puurulan tytär ja Aaron äiti oli Hilja Puurula o.s. Liikanen Kangasniemen sukuhaara.

Sukuseura toivottaa uusille sukupuun oksille ja vanhemmille onnea ja iloa, monta, monta kiloa!

Kultahäät

13.3.2005 viettivät kultahäitään USA:ssa Indianan Zionsvillessä

Martha ja *Gunnar Maki*. He ovat samat *Martta* ja *Gunnar Hautamäki*, joiden elämänvaiheista saimme lukea Liikaslinkistä numero 2/95.

Martha kirjoitti kuvan kera, että tapahtumaa ei juhlittu. Gunnar vain leipoi täytekakun ja sitten he menivät Lisa-tyttären perheeseen kahville ja sieltä myöhemmin ravintolaan illalliselle.

Sukuseura esittää mitä lämpimimmät onnittelet menneen kultahäpäivän johdosta. Jäämme odottamaan timanttihäitä (jalokivihäitä).

Rubiinihäät

Tuula ja *Harri Liikanen* Helsingistä viettävät rubiinihäpäiväänsä 5.6.2006 Bratislavassa, Slovakiassa. Sukuseura onnittelee jo 40 vuotta yhdessä taivaltaneita ja toivottaa hyvää jatkoa.

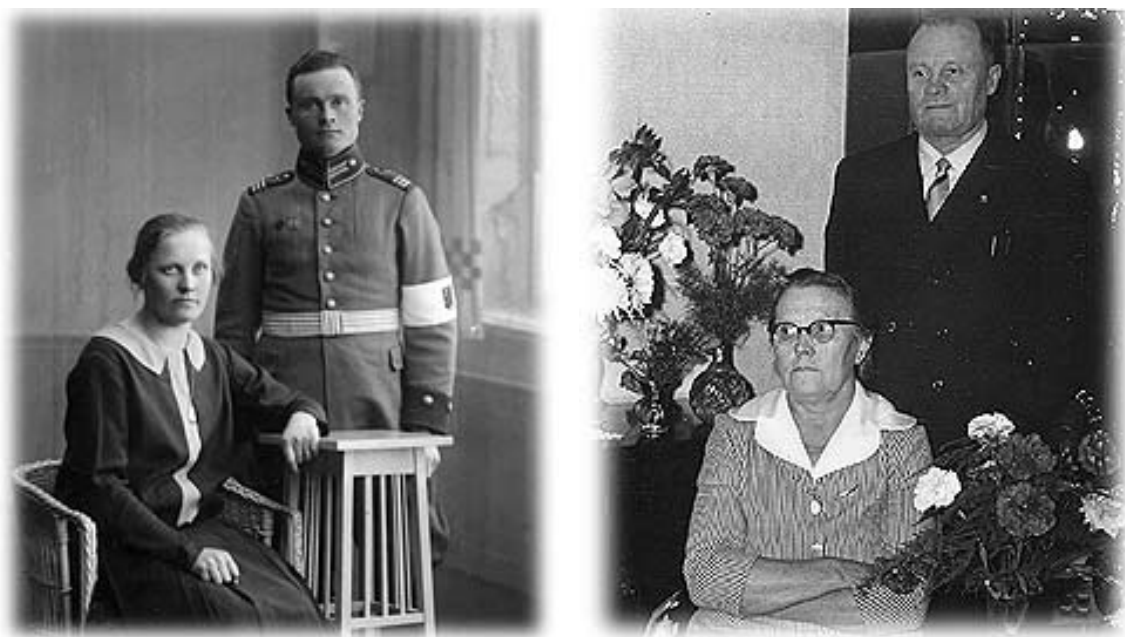

Valmistuneita

Jenni Puurula Reisjärveltä on valmistunut 23.2.2006 tradenomiksi Vaasan Ammattikorkeakoulusta. Jenni on Kirsti ja Aaro Puurulan tytär ja Aaron äiti oli Hilja Puurula o.s. Liikanen Kangasniemen sukuhaara.

Sukuseura onnittelee tuoretta tradenomia ja toivottaa menestystä tulevissa työtehtävissä.

Unto Vainio -75 vuotta

Lääketieteen ja kirurgian. tohtori Unto Armas Vainio syntyi 13.7.1931 Kouvolassa vääpeli Toivo Vainion ja Hilja o.s. Liikasen perheeseen. Unto on perheen ainoa lapsi. Kuvat: Hilja ja Toivo Vainio

Lapsuus

Lapsena asuimme Kouvolassa omakotitalossa, jossa oli suuri puutarha. Perunat tulivat omasta pellosta, marjapensaita ja omenapuita oli tontilla, ne tuottivat hyvin. Lapsuutta varjosti kuitenkin sota. Talvisodan aikana olimme sotaa paossa Jaalassa sukulaisten luona, välirauhan aikana muuttimme Lahteen, Lahdesta emme enää menneet sotaa pakoon.

Anna-Liisa Liikasen äiti, kauppias Helmi Liikanen oli Unto

Pieni merimies Unto.

kummi ja asui aivan Liikasenmäen lähellä Jaalassa. Helmillä ja Antti-enolla oli kauppa. Helmi-kummi houkutteli Untoa syliin. Tähän Unto tokaisi, "Mutta kun kummilla ei ole syyliä!"

Talvisodan syttyessä äitini joutui yksin hoitamaan yksilapsisen perheen ja omakotitalon asioita. Muistan, miten hän ensimmäisen hälytyksen tultua juoksi koululle katsomaan, mitä minulle oli tapahtunut. Tämä olikin tarpeen, sillä luokkani opettaja sai hysterian ja ajoi lapset kadulle, "menkää kotiin". Siinä sitten työnsin naapurin Salosen Perttiä potkukelkassa. Kuljimme keskellä katua ja katselimme ihmeissämme, miten rysän lentokoneet lensivät taivaalla. Koneista näkyi tulen vilkkumista ja vieressä olevalta kivenhakualueelta kuului kilinää.

Emme ymmärtäneet, että koneet ampuivat konekivääreillä ja luodit tulivat kadun vieressä olevalle kivenhakualueelle.

Äitini tajusi tilanteen ja huusi meille: "Tulkaa heti tänne mäntyjen alle, etteivät koneet näe teitä". Luodit eivät onneksi osu-

neet. Koneet menivät menojaan ja samalla lähestyi jaalalainen Lemminkäisen Teodor poikansa Kyöstin kanssa. He olivat tulleet hevosella Jaalasta vehnämyllyyn. Koska mylly ei toiminut, Teodor sanoi lähettävänsä Kyöstin linja-autolla Jaalaan. Minut pantiin samaan kyytiin. Suututti kovasti, kun en nähnyt seuraavana päivän Kouvolan pommituksia. Seuraavana päivänä illalla äitini tuli perässä Jaalaan kuorma-autolla, johon oli saanut mahtumaan suuren osan huonekaluistamme, jotka hän toi Liikasen latoon sotaa pakoon, sillä hän sanoi, että Kouvolaa tullaan pommittamaan sekä rautatien että Korian sillan takia, niin kuin sitten tapahtuikin. Olen myöhemmin ihmetellyt äitini organisointikykyä, kun alkavan sodan sekamelskassa pystyi löytämään Kouvolasta jaalalaisen kuorma-auton ja sai kuljettajan puhutuksi kuljettamaan muuttokuorman Jaalaan.

Talvisodan aikana näimme lukuisten karjalaisten kulkevan tietä pitkin länteen sotaa pakoon. Monet sanoivat heille, että menkää Liikasen taloon, siellä on tilaa ja

siellä majoitettiin useita perheitä. Eeva-Liisa tarjosi mukaan lämpimäisiä, silloin leivottiin tavallista useammin.

Isäni haavoituttua sodassa jouduimme muuttamaan Lahteen valtion asuntoon Hennalan varuskuntaan. Kouvolan talo myytiin ja uusi talo ostettiin Lahdesta, mutta asuntopulan takia vuokralautakunta ei päästänyt meitä muuttamaan omaan taloon, koska meillä oli jo valtion virka-asunto. Sota-aikana äitini osallistui ansiotyöhön Hennalassa, jossa oli ompelemassa sotilaille kaasunaamari-laukkuja.

Opiskeluaikaa

Oppikouluun pyrkiminen oli elämäni vaikein kynnyks opin tiellä, jouduin pyrkimään useita kertoja. Tulos oli joka kerta sama: hyväksyty kouluun, mutta tilanpuutteen vuoksi ei voida sijoittaa. Kun lopulta pääsin Lahdenpohjan keskikouluun, joka siirtolaiskouluna

oli tullut Lahteen, voin viitata isäni kirjeeseen, miten suurelta kynnykseltä tämä vaihe tuntui. Myöhemmin olen ihmetellyt, miten kauniisti isäni kirjoitti minulle sodanaikaisesta palveluspaikastaan.

Kouluaikoina Unto oli töissä Loviisan rautateillä topparoikassa, johon kuuluivat neljä työntekijää ja johtaja. Lahdesta ajettiin resiinalla ja vaihdettiin kiskoja, jos oli tarpeen. ”Opiskeluaikana olin Lahden kaupungin poliklinikalla töissä. Eetteriä ja narkoosia tarvittiin kun ommeltiin pahoja haavoja.

Alun perin olin kuvitellut pyrkiväni Teknilliseen korkeakouluun. Kun kuitenkin en saanut

Ulla ja Unto Vainio vuonna 2005.

matematiikasta laudaturia, muutin suunnitelmiani ja pyrin lääketieteelliseen tiedekuntaan. Kuuden viikon karsintakurssin jälkeen huomasin päässeeni Helsingin linjalle tiedekuntaan. Opiskelu oli kovin intensiivistä, lukuisat välitentit työllistivät kovasti. Lopulta valmistuin v. 1960, samanaikaisesti avioituin Ulla-Inkeri Simolan kanssa.

Ensimmäinen työpaikka oli Lahden kaupungin sairaalan kesä sijaisena, sen jälkeen Heinolan kaupungin sairaalan sairaalalääkärinä, jossa oli 2,5 vuotta.

Mainittakoon, että hoidin tavalisen sairaalalääkärin työn ohessa Heinolan synnytyslaitoksen virkaa v. 1961.

Työ kahden lääkärin sairaalassa päivystyksineen oli tosi raskasta, ja niinpä siirryinkin Heinolan Reumasäätien sairaalaan. Sieltä

v. 1965 hain Yliopiston III sisätautiklinikan apulaislääkärin virkaa. Tässä klinikassa viihdyinkin aina vuoteen 1971 saakka. Välillä olin Kivelän sairaalassa muutaman vuoden ja Tilkan sairaalassa aina vuoteen 1995 saakka. Sivuvirkana toimin Kelan asiantuntijalääkärinä vuoteen 1995 saakka.

Yhteyksiä Liikasiin

Isäni Toivo Vainio oli tutustunut jo Jaalassa Toivo Liikaseen. Tämä tuttavuus jatkui pitkään, ja opiskeluaikana kävin usein Toivo Liikasen luona päiväkahvilla. Tapasin silloin myös Hilkan, joka luetti minulla mainiosti kirjoitettuja aineita. Toivo Liikasen sisarista tutustuin isäni kautta myös Aino Vahteraan, jonka kirjakaupasta sain alennusta oppikirjoista. Tapasin siellä myös Outi ja Tuovi nityttäret. Outi oli silloin kunnostautunut Suomen

Herman Liikasen muistolaattaa paljastamassa kuvanveistäjä Tauno Ruuska ja Unto Vainio, airueina Juha Hakkarainen ja Sonja Vainio Kuhmalahden pappilassa kesällä 2004.

Kuvassa Herman Liikanen ja Eeva-Liisa o.s. Lestberg lapsineen (Liikasenmäki, Jaala) Eturivi: Hilja (Unton äiti), isä Herman Liikainen, Hilda, äiti Eeva-Liisa os. Lestberg. Takarivi: Jalmari, Iida, Emil ja Alarik

ensimmäisenä televisiokuuluttajana, ja Tuovi oli huippu-urheilija. Hän edusti Suomea useammassa maaottelussa, niin pituushypyssä kuin pikajuoksussakin.

Liikasten sukuseura ry:n tilaisuuksia

Harri Liikanen soitti Untolle huomattuaan postisiirtoluettelossa

nimen ”Herman Liikasen perikunta”. Tällöin Unto kertoi, ettei hänellä ollut aikaa sukuseuran toimintaan, mutta hänen serkunsä, käsityönopettaja Anna-Liisa Liikanen (Orimattilasta/Jaalasta) voisi ehkä kiinnostua seurasta. Niin tapahtuikin. Harri Liikanen ja Anna-Liisa Liikanen olivat perustamassa Liikasten sukuseura ry:n Mikkelin maalaiskunnassa

Harjumaalla. Anna-Liisasta tuli pitkäaikainen Ristiinan Liikasten edustaja hallituksessa. Vaikka Unto ei varsinaisesti halunnut kuulua seuran toimihenkilöihin, hän kuitenkin liittyi Liikasten sukuseuraan ja osallistui aktiivisesti vuosikokouksiin mm. pitäen niissä esitelmiä.

Pirkko Liikanen

Ristiinan Liikaset Liikasten sukuseura ry:n 10-vuotisjuhkokokouksessa Ristiinassa v. 1995, takana keskellä Unto Vainio, alarivissä Pirkko Liikanen, AnnaLiisa Liikanen ja Helena Allahwerdi o.s. Liikanen. Äärimmäisenä oikealla Raija Juslin.

Ristiinan Liikaset Liikasten sukuseura ry:n 15-vuotisjuhkokokouksessa Helsingissä v. 2000. Kuvassa vasemmalta oikealle serkkuset Anna-Liisa Liikanen ja Unto Vainio, Jorma Piira, Pirkko Liikanen, Merja Pönniö ja Helena Allahwerdi os. Liikanen.

Lähteet:

Unto Vainion haastattelu Munkkiniemessä 13.5.2005 (Helena Allahwerdi ja Pirkko Liikanen)

Pirkko Liikanen. Vuoden 1995 Liikanen Käsityönopettaja Anna-Liisa Liikanen, www.liikastensukuseura.fi

Unto Vainio: Vuoden 1985 vanhin, perinteiden äiti: Hilja Maria Vainio, o.s. Liikanen, www.liikastensukuseura.fi

Joni Ruotsiin

Lehtitietojen mukaan maalivahti Joni Puurula, 23 on siirtymässä Ruotsiin Leksandiin TPS:n riveistä. Puurula aloitti päättyneen kiekkokauden Venäjällä, mutta palasi SM-liigaan 31 runkosarjaottelun ajaksi. Viime vuonna Joni vahti maalia vielä HPK:ssa, joka nyt voitti pudotuspelit. Voitto olisi maistunut varmaan Jonillekin.

Joni on lähtöisin Reisjärveltä ja kuuluu Kangasniemen Liikasiin.

HYÖDYLLINEN LIIKASTUOTE

Olemme etsimässä hyödyllistä Liikastuotetta myyntiin eli tutotta, joka meitä yhdistää ja joka ei pölyty kirjahyllyssä. Yksi vaihtoehto on Finlaysonin lakanasetti, jossa on brodeerattuna nimi "Liikanen".

Jos tämä tuote kiinnostaa, kerro toiveesi Sirkka-Liisalle. Jos kysyntää on, hankimme niitä myyntiin. Jos mielessäsi on joku toinen idea, kerro sekin. Etsinnässä on edelleen myös Liikasten perinteeseen liittyvä esine. Sirkka-Liisaan voi ottaa yhteyttä monella tavalla. Keinot löytyvät takasivulta.

HLL

Sukututkijana Liikasten jäljillä (II osa)

Sukututkijamme Jarmo Paikkala piti juhlaesitelmän Liikasten sukuseura ry:n 20-vuotisjuhlassa 30.7.2005 Mikkelissä Suomen Nuoriso-opistolla. Esitelmän alkiosa julkaistiin numerossa 2/2005 ja loppuosa on tässä.

Ristiinasta suku levisi sitten ensinnäkin Kangasniemelle ja edelleen Haukivuorelle, ja toiseksi Mikkeleihin, mistä edelleen Juvalle, Anttolaan ja Puumalaan ja kolmanneksi Hirvensalmelle. Moninaisimmiksi ja sekavimmiksi Liikasten asuinpaikat muodostuivat Mikkelissä, missä sukuhaarat eivät Asilaa ja Ruokolaa lukuun ottamatta muodostaneet yhtenäistä, pysyvää sukualuetta. Mikkeliläisten Liikasten olen kartoittanut asuneen liki 40 kylässä: eteläpäässä Anianiemessä, Asilassa, Haukka-Korholassa, Heinälähdessä, Kääriälässä, Laitialassa,

Marjoniemessä, Nurholassa, Parkkilassa, Pietilänlahdella, Pursialassa, Ruokolassa, Taipaleessa, Tuukkalassa, Vatilassa, Vehmaskylässä, Väänälässä ja Väättämsalmella; keskipitäjällä Häyrilässä, Kirkonkylässä, Moisiossa, Montolassa, Rahulassa, Rantakylässä, Sairilassa ja Vanhassakylässä sekä pohjoispitäjällä Harjujärvellä, Harjunmaalla, Hokkalassa, Ihastjärvellä, Karstulassa, Koskentaipaleella, Kovalassa, Rämälässä, Seppolassa, Siiskolassa, Tikkalassa ja Vanhalassa.

Toki kauemmaksikin Liikasia on saattanut siirtyä, mutta monet näistä kauemmista Liikas-haaroista on vielä hypoteettisia:

1) Monien Kangasniemen seudun sukujen tapaan ovat Liikaset voineet siirtyä sieltä maakuntarajan yli länteen, Hämeen puolelle,

lähinnä nykyisen Keski-Suomen alueelle. Silloin se olisi samalla siirtymistä itäsuomalaisen sukunimialueen ulkopuolelle, jossa sukunimet eivät enää säilyneet käytössä – tai eivät ainakaan asiakirjoissa. Korpilahden Liikasten esi-isä on vuonna 1781 syntynyt Juho Likander, jonka jälkeläisistä nimen otti ensimmäiseksi käyttöön 1849 syntynyt Joonas Likander. Tällä suvulla ei liene suoraa yhteyttä Savon Liikasiin.

2) Toinen mahdollinen lähisiirtymisen suunta vie sekin itäsuomalaisen sukunimirajan yli, minkä vuoksi siirtymisestä voi saada vinkkejä vain paikannimistä ja vanhoista asiakirjoista. Tällöin kyseessä on nykyinen Kymenlaakso, missä on ollut käytössä sukunimi *Liikkanen* ja Nuijamaalla myös *Liikka*. Liikasten nimeä muistuttavat merkinnät ►

vuoden 1668 asiakirjassa Virolahdella, vuonna 1690 Sippolassa ja 1787 Vehkalahdella liittyvät kaikki Sippolan, nykyisen Anjalankosken Liikkalan kylään. Liikkalan Liikkasista on valmistunut syksyllä 2004 sukukirja.

3) Kolmas epävarma siirtymä on voinut tapahtua etelään päin, Karjalankannakselle, Valkjärvelle ja sieltä edelleen Muolaaseen, Kivennavalle, Antreaan ja Heinjoelle. Noissa pitäjissä on asunut sukua, jonka nimi vielä 1700-luvulla kirjoitettiin *Liikaseksi*, sittemmin *Liikoseksi*. Suku oli pienentynyt 1900-luvulle tultaessa aika vähäiseksi. Kannaksen Liikokset, joista on mahdollisesti tietoja jo 1500-luvulta alkaen, voivat olla myös itsenäinen, erillään oleva suku Savon Liikasiin verrattuna. En pidä sitä silti kovin todennäköisenä, vaan kyse lienee pikemminkin savolaisten työntymisestä Kannaksen sodissa autioituneisiin osiin. – Sen sijaa Johanneksen Liikaset on ilmeisesti erillään oleva suku, josta sukuseuralla on jo vanhastaan ollut tutkimustietoa. Johanneksen Liikasten kantaisä on Tuomas (Tuomaan poika) Liikanen, joka oli renki, talollisen vävy ja lopulta talollinen Johanneksessa. Hän oli kuitenkin syntynyt 1780-luvulla Pernajassa. Ensimmäinen asiakirjamerkintä Karjalassa hänestä on vuodelta 1809, jolloin hänet vihittiin ja hänen sanottiin olevan ”renki, nuorimies Viipurin seurakunnan Tervajoelta”.

4) Ainoa todellinen kaukokuutto on voinut tapahtua kohti Pohjois-Pohjanmaata, Iijokivarteen. Iissä mainitaan jo vuonna 1630 Heikki Liikanen. Sittemmät Liikaset eivät siellä kuitenkaan ole geneettisesti samaa juurta, vaan ovat saaneet nimensä Liikasten vanhasta asuinpaikasta. Iistä kotoisin olevien Liikasten kantaisä on vuonna 1857 syntynyt Juho Liikanen, jonka isä Kaarle Juopperi oli syntynyt 1826 Iin Olhavan kylässä ja oli juuriltaan kai Kuivaniemeltä. Kaarle oli 1870-luvulla Olhava nro 10:n eli Liikasen isäntä. Tästä talosta Juho

sitten sai sukunimensä *Liikanen*, joka esiintyi satunnaisesti myös muodossa *Liikala*. Jo ennen Juhoa oli Iin Olhavalla asunut ”Liikasia” eli Liikaloita, jotka olivat kotoisin Oulusta ja asuivat Liikasen talossa vielä 1850-luvulla. Näiden ”Liikasten” edellinen lisä- tai sukunimi oli ollut Bryggman. – *Liikasen* eli *Liikkalan* eli *Koskelan* nimi ilmestyi kirkonkirjoihin vasta vuosien 1830–1833 rippikirjassa. Sen aiheena lienee ollut sukunimi, joka siis mainittiin jo 1630-luvulla Iissä.

Nimenkantajia saattoi Iistä sitten siirtyä Pudasjärvelle. Ilmeisesti sittemmät Kuusamon Liikaset liittyvät jotenkin Pudasjärven Liikasiin. Kuusamon Liikasten kantaisä on pitäjän pohjoisosassa olevalla Liikasenvaaralla. Kantaisäksi on tunnistettu 1600-luvun puolivälissä syntynyt Heikki Kurtti. Liikasen nimi on tässä sukuhaarassa esiintynyt kuitenkin vasta 1700-luvulla.

Pohjoisen Liikasten sukunimi saattaa kuitenkin perustua myös sellaiseen talonnimeseen, joka ei ole sukunimilähtöinen, vaan jonka motiivi on luontopaikannimessä. Esimerkiksi Kuusamosta tunnetaan *Liikalampi* ja *-luoma*, Pellosta *Liikamaa* ja Muoniosta *Liikavainio*, jotka ovat kaikki esiintyneet myös talonnimistä siirtyneinä sukuniminä. Luontopaikannimet ovat voineet produsoida myös asumuksen nimen *Liikala* tai *Liikanen*, joka sittemmin olisi voinut tulla käyttöön lisä- ja/tai sukunimenä.

5) Myöhempää kaukokuuttoa edustavat Reisjärven Liikaset, joiden kantaisä Otto Liikanen oli syntynyt 1881 Mikkelin mlk:ssa ja jonka juuret vievät ilmeisesti Kangasniemen Luusniemeen. Oton tie Reisjärvelle tosin kulki vielä kauemman mutkan kautta, sillä hän muutti ensin Amerikkaan, missä tapasi tulevan puolisonsa, jonka kanssa sitten lopulta muutti Reisjärvelle, vaimonsa kotipaikalle.

Suvun taloudellis-sosiaalinen asema oli 1800-luvun jälkipuoliskolle

asti samankaltainen kuin muillakin savolaisilla ja yleensäkin itäsuomalaisilla ja muunkin Suomen maalaisväestöllä. Sen jäsenet saivat toimeentulonsa maataloudesta: talollisina, lampuoteina, torppareina, renkeinä, piikoina, loisina sekä jossain määrin ruutusotilaina ja käsityöläisinä. Eräs pikantti poikkeus yhteiskunnallisissa tehtävissä oli Ristiinan Liikasilla, sillä suvun jäseniä toimi vuosina 1739–1883 eli yli 140 vuotta yhtäjaksoisesti, viidessä sukupolvessa haudankaivajina. Sen jälkeen perilliset toimivat vielä seurakunnan kellonsoittajina.

Ensimmäiset sosiaalisen nousun merkit alkoivat Liikasilla ehkä varhemmin kuin useimmilla muilla itäsuomalaisilla suvuilla ja ne alkoivat juuri Ristiinan sukuhaarassa. 1800-luvun puolimaissa Ristiinasta ei ehkä löytynyt enää elantoa koko väestölle, minkä vuoksi monet Liikasetkin lähtivät maailmalle, mm. sotilasvirkatalojen vuokraajiksi, kestikievariin pitäjiksi, kauppiiksi, seurakuntien työntekijöiksi, kappalaisiksi, sotilaisiksi, pehtoreiksi, palomiehiksi, postin ja poliisin palvelukseen ja opettajiksi.

Jo 1600-luvulla Savossakin oli paljon talonpoikaissukuisia nimismiehiä. Ristiinan Yöveden kymmeneskunnassa, sittemmän Liikkalan kylän alueella, toimi 1620-luvulla nimismiehenä Antti Liikanen. Ilmeisesti sama Liikkalan kylän talollinen Antti Liikanen toimi vuodesta 1649 kestikievarina kyytilinjalla, joka johti Ristiinan halki Viipuriin.

Edellä olen vain hieman raapaissut jo tehtyjen tutkimusten tuloksia ja asettanut joitakin hypoteeseja tulevan suvun varhaisvaiheen tutkimukselle.

Liikastenkin sukututkimus tulee tuottamaan mielenkiintoista aineistoa erityisesti mikrohistorialle, asutushistorialle, talous- ja sosiaalhistorialle ja verkottumistutkimukselle. Professori emerita Pirkko Liikanen onkin jo esitellyt viimekeväässä seminaarissa suvun pe-

rinnehenkilön, vapaustaistelija ja luutnantti Herman Liikasen sosiaalisiä verkostoja.

Tutkimuksella on yleisten merkitysten lisäksi myös vahva yksilöllinen merkitys. Suomessa valmistuu joka vuosi noin 300 sukujulkaisua – joista tosin varsinaisen sukukirjan kriteerit täyttäviä on muutama kymmenen. Miksi niitä tehdään? Samasta syystä kuin perustetaan sukuseuroja. Syynä on kiinnostus omaan sukuun, omiin juuriin, historiaan. Toisaalta on kyse myös uteliaisuudesta: ollaan kiinnostuneita siitä, keitä meidän sukuumme kuuluu, mitä sukua tuo ja tuo samaa sukunimeä kantava henkilö on.

Kyse on myös muodista; sukuseurat ja -kirjat ovat muodissa. Mutta kun sukumuoti alkoi jo neljännesvuosisata sitten ja kiihtyy koko ajan, ei pelkkä muoti selitä suvusta kiinnostumista. Olen joskus aivan muissa yhteyksissä tavannut ihmisiä, joiden en ole voinut kuvitella olevan sukuasioista kiinnostuneita, mutta kun oma ammattini on heille selvinnyt, he ovat selvää ylpeyttä äänessään kertoneet, että heidänkin suvustaan on tehty sukukirja. Vaikka ihminen ei olisikaan itse kiinnostunut suvusta, on pelkkä tietoisuus sukukirjan olemassaolosta luonut tunteen, että kuuluu johonkin, jolla on

vankka pohja ja johon kuuluessa ei ole yksin. Ehkä sellainen tunne luo turvallisuutta.

Turvallisuuden tunnetta luonee sekin, että sukukirja kuvaa erilaisia elämänkaaria ja sukujen/sukuhaarojen selviytymisteitä. Ne kertovat vaikeuksien voittamisesta, suvusta, perheistä, yksilöistä vaurastuvassa ja sivistyvässä maassamme; luovat uskoa elämän jatkumiseen. Sukuhistoriat ovat myös menestystarinoita: pohjoisen Suomen maaseudun köyhistä ja vaatimatonta oloista on luotu pohja yhdelle ihmiskunnan vauraimmista yhteiskunnista, joissa taito- ja tieto-osaaminen ovat korkeaa tasoa. Sukukirjat kertovat siitä, miten sukujen ja perheiden jokainen lenkki on ollut tätä ihmettä rakentamassa.

Viime viikonloppuna toisessa sukukokouksessa eräs vanhempi pariskunta – ehkä elämän kovaakin koulua käyneitä – toisti minulle yhä uudestaan: ”Pasaset ovat sitkeätä väkeä.” Tämä piirre ei kuitenkaan ole ominainen vain Pasasille, vaan sen voi liittää lähes mihin tahansa muuhunkin suomalaiseseen sukuun.

Turvallisuuden tunteen hausta ja oman aseman tunnistamisesta liepee kyse myös silloin, kun perhe-

terapeutit piirtävät asiakkaidensa kanssa sukupuita. Se on omaksuttu yhdeksi työmuodoksi.

Emme elä enää sääty-yhteiskunnassa, missä suvulla oli suuri merkitys aseman ilmaisijana ja oikeuksien välittäjänä, mutta suku on edelleen tärkeä viitekehys elämässämme. Siksi haluamme tuntea sen.

Kulttuurimme on nuorta. Se näkyy erityisen selvästi rakennetussa ympäristössämme, joka ei yleensä paljoakaan sisällä kerrostuneisuutta. Esim. kirkonkylien ja kaupunkien rakennuskanta on hyvin nuorta, lähes kaikki vähänkin vanhempi on revitty maan tasalle. Me emme voi enää mitään hävinneille asioille, mutta me voimme muistella, tutkia ja rekonstruoida menneisyyttä ja sitä kautta saada syvyyttä historiaamme ja tuoda nuorelle Suomellemme hieman pidempää ajallista perspektiiviä. Vaikka ympäristömme ei kannakaan kerrostumia eri historiallisilta aikakausilta, me luomme sitä itse. Tietomme ja taitomme eivät ole vain omia aikaansaannoksiamme, vaan ne ovat kehittyneet sukupolvien pitkässä ketjussa.

TÄMÄN KYLÄN TARINOITA

Olemme hankkineet Radio Keski-Suomesta kaksi äänitettä, jotka kuuluvat sarjaan ”Tämän kylän tarinoita”. Toinen ”Huutopojan virassa” on lähetetty 20.11.2004 ja toinen ”Pyssymetällä” 27.11.2004. Niissä on haastateltu Korpilahden sukuhaaraan kuuluvaa Joonas Liikasta, Liikalan pappaa, s. 1.1.1875 Toivakassa ja k. 27.4.1970 Jyväskylässä. Tarkoitus on, että julkaisemme mielenkiintoisen sisällön seuraavassa Liikaslinkissä. Ohjel-

ma perustuu äänityksiin, jotka on tehty 1967. Keskisuomalaisessa olleen tiedon mukaan Joonas on ollut silloin vanhin suomalainen, jota on haastateltu radiossa.

HLI

TELEVISION HISTORIAA

Televiotoiminnan aloittamisesta on kulunut 50 vuotta. Liikasetkin olivat edustettuna television alkutaipaleella, sillä ensimmäinen televisiokuuluttaja oli Outi Vahtera,

joka oli TES-television ensimmäinen kuuluttaja. Outi on nykyinen jäsenemme Outi Lilljegen, jonka äiti oli o.s. Liikanen.

Asia tuli esille radion kontaktiohjelmassa 10.4.2006. Siinä diplomi-insinööri Pentti Pesari tuotantotekniikan yli-insinööri ja entinen tv-kuuluttaja Teija Sopanen muistelivat alkuaikojia ja vastailivat kuuntelijoiden kysymyksiin. Teija Sopanen kertoi mm, että hän ei ollut ensimmäinen kuuluttaja Suomessa, mutta TV 1:ssä kylläkin. Ensimmäinen kuuluttaja oli Outi.

HLI

Päättilä

Yksi sukuhaaroistamme tulee rajan takaa Johanneksesta. Juttuja ja uutisia on siitä sukuhaarasta ollut muita harvemmin, mutta niin on jäseniäkin vähemmän. Nyt kuitenkin saimme materiaalia vakioavustajaltamme Juha Liikaselta ja siitä kiitos hänelle.

Hän lähetti leikkeen Johanneslainen-lehdestä, jossa esiteltiin Johanneksesta mm Päättilän kylä, Liikasten alkuperäisiä asuinpaikkoja. Päättilä oli kylä Uuraansaaren eteläpäässä. Sitä oli aikoinaan hallinnut Päättilän hovi, jonka viimeiset omistajat ennen myymistä olivat Carlotta ja Daniel Bloun. Maaliskuun 1. päivänä 1817 tuli voimaan keisarillinen asetus, joka antoi myös Viipurin läänin asukkaille oikeuden ostaa kruunun tiloja. Niinpä Päättilän isännätkin pääsivät ostaman hovin maita.

Ensimmäisten ostajien joukossa oli myös Tuomas Tuomaanpoika Liikanen. Lainhuuto tälle kaupalle on saatu 7.9.1825.Syynipöytäkirja, joka on tehty 13.8.1949, osoittaa, että Päättilä NO:1 on määrätty jaettavaksi kolmeen osaan Tuomas Liikasen, Vilhelm Sinkkosen ja Mikko Kouvosen kesken. Päättilä NO: 2 seitsemään osaan Tuomas Liikasen, Vilhelm Sinkkosen, Kaarle Kaukosen, Matti Kaukosen, Antti Uskin, Adam Sinkkosen ja Mikko Neuvosen kesken. Myöhemmin mukaan tulivat vielä Henrik, Gaabriel ja Juhana Kaukosen perilliset.

Päättilän mäellä oli aikoinaan talo, joka oli joko nuorisoseuran tai työväenyhdistyksen omistama (Päättilän mörskä). Talo rappeutui vähitellen ja purettiin pois. Jäljelle jääneistä aineista tehtiin kaksi

tanssilavaa, toinen Päättilään ja toinen Kivitokeeseen.

Päättilän kouluilla oli huono tuuri. Kaksi kouluista paloi, toinen salaman syyttämänä ja toinen jostain muusta syystä.

Päättilän Kivitoken rajamailla oli Kivitokeen ja Päättilän osuuskauppa. Rajamailla oli myös vähän ennen talvisotaa rakennettu katettu tanssilava. Se jäi talvisodassa palamatta. Sodan aikana lavalla pidettiin nurkkatansseja, kunnes viranomaiset määräsivät purkamaan sen lattian pois.

Liikasten vanhimmassa talossa ehti asua Liikasia viidessä polvessa ennen talvisotaa. Ensimmäinen isäntä lienee ollut Tuomas Tuomaanpoika Liikanen.

HLI

Muistathan

Seuraavassa numerossa julkaisemme jäsenten pyöreät syntymäpäivät vuonna 2007. Jos et halua, että oma merkkipäiväsi mainitaan, kerro siitä lokakuun loppuun mennessä jäsenrekisterin hoitajalle.

Postia sähköisesti

Meillä on jo yli 50 jäsenen sähköpostiosoitteet tiedossamme. Keräämme niitä, jotta voimme tiedottaa helposti, nopeasti ja edullisesti erilaisia asioita jäsenille. Samalla jäsenellä on hyvä yhteyskanava toiseen suuntaan. Tiedottamista olemme jonkin verran jo kokeilleetkin. Viimeisin viesti oli sukuseuran pääsiäistervehdys jäsenille.

Uusilta jäseniltä kysymme osoitteen liittymisen yhteydessä, mutta teiltä vanhoilta sitä pyydämme nyt, jos ette ole sitä aiemmin ilmoittaneet. Lupaamme, että sukuseuras-

ta ei teille tule sitä pelättyä roska-postia. Lähetä osoite tiedottajalle harri.liikanen@kolumbus.fi. Ehkä laitamme ne sitten jäsensivuille, niin kaikki jäsenet saavat vastaavan tiedon ja kirjeenvaihto voi alkaa.

Ja muistathan, että tietokone ei ole välttämätön kotona, koska esimerkiksi kirjastoissa on hyviä koneita kaikkien käytössä. Ikä ei ole myöskään este, sillä homma sujuu niin nuorilta kuin vanhoilta-kin. Suosittelen.

HLI

Jäsenmaksuasiaa

Tämän lehden mukana saatte pankkisiirtolomakkeen vuoden 2006 jäsenmaksun maksamista varten, ellet kuulu niihin, jotka on vapautettu tai jotka ovat maksaneet ainajäsenmaksun.

Pyydämme ystävällisesti maksamaan jäsenmaksun nyt heti, ellet ole jo ennakkoon maksanut ja viimeistään eräpäivänä, jottei tarvitse ryhtyä aikaa ja vaivaa vieviin

kalliisiin perintätoimiin. Jäsenen velvollisuus on maksaa säädetty jäsenmaksu. Ja muistathan käyttää viitenumeroa, niin maksu kirjautuu oikeille henkilöille.

Ainajäsenmaksu on kymmenkertainen, joten panemalla nollan summan perään, voit maksaa ainajäsenmaksun samalla lomakkeella.

Jos et halua kuulua seuraamme, ilmoita selkeästi erostasi. Tällä tavalla säästymme ikäviltä jäsenmaksun karhuamisilta. Toivomus kuitenkin olisi, että kuulomme seuraan koko elinaikamme.

HLI

Tekstiviesti Vartti-lehdessä
24.4.2006

"Kun EU ja euro tuotiin väkisin Suomeen, sanottiin etteivät hinnat nouse? Autojen hinnat laski, ruoka ja tekstiilit kallistuivat. Terveisiä Liikaselte."

Nimetön

Rauno Liikanen Vantaalta on ollut ns. sotalapsena Tanskassa. Kokemuksistaan hän on kirjoittanut muistelmia. Julkaisemme niitä Liikaslinkin palstoilla ja aloitamme nyt.

Raunon matka Tanskaan

Lähdöstä en muista paljoakaan. Minut saatettiin junalle Helsingissä. Junassa oli paljon lapsia. Monikaan ei itkenyt. Olimme sotaan ja sen aiheuttamiin elämänmuutoksiin tottuneita. Minusta ainakin niin tuntui. Minun tietoiseen maailmaani ei muuta olotilaa kuin sota kuulunutkaan. Olinhan melkein viisivuotias, 1937 syntynyt. Junavaunussa olevista lapsista olin nuorimpia.

Matkalla Turkuun koin mieleenpainuvan tapauksen. Eräällä pojalla oli jousikäyttöinen vedettävä leluauto. Hiukan vanhempi poika oli saanut sen ilmeisesti joululahjaksi ja esitteli auton ominaisuuksia ylpeänä. Siinä oli vaihde. Suurimman ihailun sai aikaan peruutusvaihde! Kaveruus alkoi mutkattomasti ja matka sujui enemmittä murheitta. Viisas saattaja oli antanut mukaan mieleisen lelun, josta oli iloa meille muillekin. Olin ollut maalla sotaa paossa Helsingistä, matalassa ja pienessä majassa Padasjoella. En ollut ikinä sellaista lelua nähnytkään.

Tulimme Turkuun, jonka sata-massa odotti s/s Heimdall-laiva, joka vei 1226 lasta Tukholmaan 22.4.1942. (Asia tarkistettu kansallisarkistosta.) Laivamatkasta en muista kuin hiukan keinumista.

Kuljetus on ilmeisesti tapahtunut yöllä lapsien nukkuessa. Tukholmassa olimme yötä isossa salissa ja aamulla jatkoimme matkaa jonnekin Tanskaan, mistä ei ainakaan minulla ollut minkäänlaista käsitystä. Etukäteen ei minua osattu valmistella matkaa varten. Lähtö tapahtui nopeasti.

Ruotsin läpi mentiin junalla, mutta matkasta ei ole muistikuvia. Helsingborgista juna ajettiin junalautalle. Ihmettelin, kun laivassa oli raiteet! Salmen ylityksen ajan olimme junavaunussa. Matka jatkui ja minulla oli huikkea nälkä. Olin ilmeisesti nukkunut ruokaa jaettaessa.

Saavuimme Sorøn asemalle. Me lapset tulimme uuteen ja outoon paikkaan illalla. Saattajana oli Martha Lydecken. Hänen johdolla meidät vietiin suureen saliin, jonka seinustoilla oli paljon vanhempia ihmisiä. Salia kiersi pitkä pöytä, jossa oli kahvikuppeja ja pullaa. Meille annettiin jotakin lämmintä juomaa, ilmeisesti kakaota ja se pulla! Ankara nälkä ja väsymys vaivasivat minua.

Ehdin haukata vain kerran pullasta ja ottaa yhden kulauksen juomaa, kun selkääni koputettiin. Tanskan mamma Nina Nielsen oli huomannut minut pellavapäisen

pojan! Äidin tekemä lippalakki ja vihreä puku tekivät vaikutuksen. Kiltin näköinen täti ja setä ottivat minut mukaansa, lappu kaulassa olevan pojan. Kaikkein pahinta nälkäiselle; pulla jäi pöydälle.

Tulimme Gartnerivej 3:ssa olevaan pientaloon, jota Suomessa omakotitaloksi sanottaisiin. Minut nostettiin tiskipöydälle keittiössä ja itku pääsi. Olin nälkäinen ja väsynyt. Tanskan pappa Alex Nielsen selasi tulkkivihkoa ja kysyi suomeksi: "Oletko väsynyt?" Nyökkäsin. "Onko sinulla nälkä?" Vastasin lyhyesti: "On". Sain ruokaa ja minulle laitettiin pesun jälkeen yövaatteet päälle. Sitteen minut vietiin yläkerran huoneeseen paksun peiton alle nukkumaan.

UUSI MYYNTITUOTE

Viime kesänä Mikkeliissä julkistettiin perinnehenkilöstämme Herman Liikasesta kertova CD-levy, jota voidaan pitää Ristiinan sukuhaaran sukukirjan ensimmäisenä osana. Nyt se on vihdoinkin myynnissä.

Sisältö on varsin laaja ja siihen sisältyy myös mm Suomen ja Liikasten sukujen historiaa 1600

- 2000. Levyn lukeminen edellyttää tietokoneen käyttöä ja sehän löytyy ainakin kirjastosta, jos se ei vielä ole kotona. Jokainen voi tulostaa levyltä paperille haluamansa kohdat.

Levyn hinta on jäsenille 20 ja ulkopuolisille 30 euroa + postituskulut. Lasku tulee levyn mukana. Tilaukset Sirkka-Liisa Kuusistolle,

jonka yhteystiedot ovat takakanassa.

Olet ehkä lukenut tai kuullut jo Hermanista jotakin. Tässä on nyt täydellinen kokonaisuus ja vähän muutakin. Tilaa levy itsellesi tai lahjaksi.

HLI

J. V. Snellman 200 v –juhlavuosi

Tämä vuosi on nimetty J. V. Snellmanin juhlavuodeksi, koska tänä vuonna tulee kuluneeksi 200 vuotta hänen syntymästään. Hypoteekkiyhdistys on juhlistanut juhlavuotta järjestämällä ”J. V. Snellman Suomen Hypoteekkiyhdistyksen toimitusjohtajana 1869 – 1881” -näyttelyn 7.4. – 12.5.2006 perinteikkäässä Snellman -salissaan Yrjönkadulla Helsingissä. Näyttelyn avajaiset olivat 6.4. Tilaisuuden avasi Eduskunnan puhemies Paavo Lipponen, joka on toiminut juhla-valtuuskunnan puheenjohtajana. Tilaisuudessa olivat kutsuvieraina mm kaksoset Pirkko Liikanen ja Helena Allahwerdi o.s. Liikanen, sillä näyttelyssä oli Snellmanin kirjoituspöytä, jonka hän oli lahjoittanut pitkään yhdistyksen palveluksessa olleelle Herman Liikasele ja joka on ollut siitä lähtien suvun hallussa, viimeksi Helenalla.

Helena Allahwerdi ja Hypon entinen varatoimitusjohtaja Raimo Vahermo Herman Liikasele kokoushuoneessa näyttelyn avajaisissa. Taustalla Herman Liikasele muistolaatta. Kuva: Pirkko Liikanen

Pirkko Liikanen on tutkinut Herman Liikasele kirjoita ja koonnut seuraavan artikkelin, joka hyvin sopii Snellman -juhlavuoteen:

Herman Liikanen kertoo esimiehestään hypoteekkiyhdistyksessä (1869 – 1881)

Herman Liikanen kirjoittaa useissa kirjeissään Tanskaan ystävälleen Vilhelm Thomsenille päällikös-

tään J. V. Snellmanista.

”Kun senaattori, Helsingin yliopiston rehtori Arppe ja muutamat muut virkamiehet juhlivat kenraalikuvernöörin kappelissa, niin J.V. Snellman paheksui voimakkaasti tapahtunutta. J.V. Snellman on täysin väsynyt koko herraan senaatissa.” (HL:n kirje VT:lle 1.5.1868)

Helsingissä vietettiin vuonna 1872 Lönnrotin, Runebergin ja Snellmanin 50 vuotta sitten ylioppilaaksitulon muistojuhlaa, johon Hermankin osallistui. Ylioppilaat järjestivät tämän juhlan 30.10.1872. Cygnaeus piti ruotsinkielisen alkupuheen. Sen jälkeen R. Schauman puhui Runebergille, sitten Genetz suomeksi Lönnrotille. Maisteri Forsman (Jaakko Forsmanin serkku) piti puheen suomeksi Snellmanille, joka vastasi puheeseen kipakasti. Juhlissa olivat läsnä Snellman ja Lönnrot, Runeberg oli sairaana. Juhlissa pidettiin puheet myös Ruotsin, Norjan ja Tanskan yliopistoille.

Vuonna 1876 vietettiin Snellmanin 70-vuotisjuhlaa. Tästä tilaisuudesta Herman Liikanen kirjoitti seuraavan.

”J. V. Snellmanin 70-vuotisjuhlan jälkeen seuraavana päivänä, kun Snellman tapasi minut, kiinnitti hän huomiota syntymäpäiväjuhlassa Jussilaisen pitämään puheeseen, jossa hän mm. mainitsi seuraavan. ”Että jo karkein korven mies ymmärtää kunnioittaa niitä honkia, joidenka suojassa Suomen viljelys on”. Snellman ihaili sitä kaunista runollisuutta, joka puheessa ilmeni ja hän sanoi, ettei Cygnaeuskaan voisi noin kauniissa yksinkertaisessa muodossa lausua aatteitaan.” Liikanen jatkaa, ”eivät lehdet silloinkaan suomalaisten merkkipäiviä maininneet. Silloinen ruotsinkielisten lehtien pää ”Helsingfors Dagbladet” jätti mainitsematta Snellmanin merkki-

päivän juhlallisuudet ja sen sijaan syöti ”ruostuneita suomalaisia” Marokon ja Patagonian uutisilla. Tällaisilla virvoituksilla meitä suomalaisia rasiettiin siihen aikaan ruotsalaislehdissä kuten nytkin.”

J. V. Snellman puhui Runebergin hautajaisissa (HL:n kirje VT:lle 25.5.1877). 12.5.1881 juhliitaan J. V. Snellmanin 75-vuotispäivää. (HL:n kirje VT:lle 2.5.1881). Kiitos, että toimitit uutisen J.V. Snellmanin juhlasta FADERLANDET -lehteen. (HL:n kirje VT:lle 3.9.1881)

12.5. 1906 tuli 100 vuotta J.V. Snellmanin syntymästä – vanha suomalainen puolue juhli ja nosti maljoja Snellmanille. Kun vierailit Suomessa, J. V. Snellman oli senaattori ja senaatin talouspäällikkö. Muutamia vuosia sen jälkeen J. V. Snellman valittiin Suomen Hypoteekkiyhdistyksen johtajaksi. Hän oli Hypoteekkiyhdistyksen päällikkönä ja minun esimiehenäni lähes 12 vuotta. Snellman-juhlaan osallistui suomalaisen yhteiskunnan merkkihenkilöitä: senaattoreita,

Näyttelyssä oli esillä myös J.V. Snellmanin kirjoituspöytä, jonka hän oli lahjoittanut Herman Liikaselele. Kuva Pirkko Liikanen

piispoja, professoreita jne. (HL:n kirje VT:lle 1.5.1906)

”Hypoteekkiyhdistyksessä Herman Liikanen nautti J. V. Snellmanin luottamusta ja oleskeli usein suuren valtiomiehen kodissa. J. V. Snellmanin ajattelu etenkin hänen käsityksensä ihmisen henkisestä kehityksestä tietynä historian ajankohtana heijastuvat Herman Liikasekin elämään. Snellmanin mukaan yksilö kuuluu tiettyyn historian ajankohtaan, tiettyyn kansaan, yhteiskuntaluokkaan, perheeseen, joista muodostuvat hänen rajansa. Jokainen yksilö kantaa maailmanhistoriaa rinnassaan. Hän kantaa sit itsessään tietämisenä ja tästä tietämisestään käsin hän toimii. Ihmisen kehitys noudattaa tiettyä järjestystä havainnoista mielikuviiin ja vasta mielikuvista ajatuksiin. Ajatteluksa kehkeytyy ihmisen perusta ja vakaumus, jonka puolesta hän on

valmis taistelemaan elämässään. (Wilenius 1978.)

Varmaankin J. V. Snellmania miellytti Herman Liikase tausta, jonka mukaan hän jo varhain alkoi toimia vakaumuksensa puolesta ottamalla kirjoittamalla osaa yhteiskunnallisiin kysymyksiin ja lähtemällä taistelemaan kansojen ja sorrettujen puolesta Italiassa ja Tanskassa.

Viimeistään yliopisto-opinnoissa Snellmanin mielestä vakaumuksen tulisi näkyä tutkimuksessa ja opinnoissa. Snellman kuitenkin hyökkää yliopistoja vastaan, jossa opiskelu on hänen mielestään hengetöntä läksyjen lukua, mikä alkoi jo koulussa. Herman Liikase vakaumus näkyi selkeästi jo nuoruudesta lähtien ja hän taisteli koko elämänsä vakaumuksensa puolesta.

Neiti Emilie Bergbom oli Hypoteekkiyhdistyksen kirjanpitäjä-

nä 1871 - 1900 (Schybergson 1912, 95.). Hypoteekkiyhdistyksestä Emilie Bergbom ja rouva Runeberg lähettivät Liikase kirjeissä usein terveisiä professori Vilhelm Thomsenille Tanskaan. Myös Kasten Antell ja Emil Schybergson, yhdistyksen myöhemmät johtajat, molemmat huomattavia miehiä ruotsalaisessa puolueessa, osoittivat hänelle suurta kunnioitusta. Läpi elämän hän säilytti ystävyys-suhteensa, ruotsalaisuusliikkeen, svekomanian alkuunpanijan, professori Freudentahlin kanssa sekä J. V. Runebergin kanssa.” (Estlander/Sjöberg 3004.) Hänen esimiehensä Hypoteekkiyhdistyksessä J. V. Snellman (1869-1881), oli myös hänen hyvä ystävänsä ja ilmeisesti myös tukija (ks. Suomalainen Klubi ja Suomalaisen Kirjallisuuden Seura).

Hermanin patsaalla

Kävin Kirstin kanssa maaliskuussa Roomassa tutustumassa kaupungin nähtävyyksiin ja historiaan. Paljon ehti viiden päivän aikana nähdäkin. Ryhmän oppaana toimi Päivi. Hän on asunut pitkään Roomassa ja toiminut matkatoimistoalalla pääasiassa oppaana. Hän oli erittäin hyvä opas ja hankkinut paljon tietoa historiasta ja taiteilijoista.

Eräänä päivänä oli retki Villa Lanteen; ainoa päivä, jolloin aamupäivällä satoi vettä. Lämpötila oli kuitenkin + 17 astetta. Bussimatalla oli tarkoitukseni kysyä, missä sijaitsee Herman-patsas. Asia tuli kuitenkin esille ennen, kuin ehdin asiaa tiedustella. Hän kertoi, että Garibaldin joukoissa taisteli vuonna 1861 myös eräs suomalainen, Herman Liikanen ja että menemme katsomaan hänen rintakuvaansa. Hetkeä myöhemmin hän jatkoi kertomusta noista taisteluista ja kertoi Herman Liikasein sairastuneen Etelä-Italiassa ja kuolleen siellä taistelujoukoissa riehuneen sairauden seurauksena.

Patsaalle kävellessämme keskustelin hänen kanssaan tiedustellen, mistä nämä tiedot olivat peräisin ja selvisi, että paikalliset historiatiedot niin kertoivat. Kun kerroin totuuden, niin patsaalla jouduinkin sitten Herman-asiantuntijaksi. Kerroin lyhyesti tarinan ja missä Herman kuoli sekä myös muistolaatoista sekä sen, että lisätietoa asiasta saa Liikastein sukuseuran kotisivuilta. Nyt jälkepäin on matkaseuralaisilta tullut puhelinsoittoja, että ovat käyneet kotisivuillamme tutustumassa Hermanin tarinaan.

Näin asia tuli hoidetuksi kohdalleen tässä tapauksessa. Varmasti oikea tieto tulee ainakin suomalaisten oppaiden tietoisuuteen. Heitä on siellä luonnollisesti useita. Meikin tapasimme Päivin lisäksi kolme opasta.

*Matkaterveisin
Sihteeri Matti*

Liikalan tila Luusniemessä ja sen asukkaat

Helena Allahwerdi on syksyllä 2005 kirjoittanut Liikalan tilasta ja sen asukkaista pitkän tarinan, jonka julkaisemisen Liikaslinkin palstoilla aloitamme nyt talon historialla.

Historia

Liikalan talo on kuulunut samalle suvulle jo vuodesta 1650 lähtien. Aikoinaan sen pinta-ala oli noin 500 hehtaaria, mutta perinnönjaoissa se puolitettiin ja kooksi jäi. 250 hehtaaria, josta noin 15-20 hehtaaria on viljeltyä, loput ovat metsää. Vuoden 1971 jälkeen tila puolitettiin vielä avioeron yhteydessä, jolloin tilan nykyinen koko (v. 2005) on noin 110 hehtaaria.

Tila jaettiin luultavasti joskus 1800-luvulla. Tilan jakoivat silloin luultavasti Sipi Liikasen jälkeläiset, veljekset. Tila jaettiin kahdeksi samansuuruiseksi tilaksi, yksi kummallekin veljekselle. Tiloista tuli myös samannimisiä tiloja eli Liikasia, ainoastaan tilan jäljessä oleva numero erottaa tilat toisistaan. Toinen tila on täällä Luusniemellä sijaitseva Liikala. Toinen Liikala 55/5 on Parikan kylässä noin 10 kilometrin päässä Luusniemen Liikalasta. Parikan Liikalan tila on

nykyään kahden veljeksien Esko ja Erkki Liikasen omistama.

Lähin kaupunki on Mikkeli, jonne on matkaa 42 kilometriä. Kangasniemen kirkonkylään on taas matkaa lähes 25 kilometriä.

Tilaa isännöivät kauan Otto (s. 1880, k. 1964) ja Emma Liikanen (o.s. Montonen, s. 1882, k. 1948). Heidän aikanaan talossa asuivat heidän lapsensa, neljä tytärtä ja kolme poikaa: Lahja (s. 1904, k. 1993), Sylvi (s. 1907), Toivo (s. 1909, k.1947), Yrjö (s.1912, k. 1920), Liisa (s. 1920), Toini (s.1926) ja Erkki (s.1925, k. 2003). Pojista Yrjö kuoli 8-vuotiaana. Pojista Toivo ja Erkki toivat Liikalaaan myös Otolle ja Emmalle miniät: Eevan ja Rauhan.

Toivon lapset Veikko ja Sirkka-Liisa asuivat ensimmäiset elinvuotensa Liikalassa, josta he siirtyivät isän kuoltua naapuritaloon Kuuselaan. Otto- isännän sisar Erika (s. 1871) ja hänen neljä lastansa: Albin, Alma, Iita ja Alho Liikanen varttuivat myös Liikalassa. Erika ei ollut naimisissa. Hän oli vieraanvarainen ja tarjosi mielellään kaikille taloon poikkeaville kahvia ja vehnäästä. Häntä kutsuttiin toisinaan kahvimummoksi tai possumummoksi. Usein Liikalassa oli myös kesävieraita.

Emma ja Otto Liikanen v. 1903.

Emma-mummo kuoli vuonna 1948. Hänen kuolemansa jälkeen Otto-isäntä meni uudestaan naimisiin vuonna 1964 Helmin kanssa, joka kuitenkin ei koskaan asunut Liikalassa vaan Oton oli käytävä yöjuoksussa kylällä Helmin luona.

Liikalassa oli koko ikänsä renkinä Otto Siitari, joka hoiti hevosia sekä osallistui muihinkin talon töihin.. Kesäsin oli helppo saada ruokapalkkaa ja kortteeria vastaan työmiehiä ja kesäpiikoja. Lapset kasvatettiin tekemään talon töitä jo nuorena. Tytär Liisa oppi lypsämään jo pienenä ja kymmenvuotiaana hän oli jo taitava navetapiika.

Ilmakuva Liikalasta

Liikalan päärakennus 1920-luvulla.

Äitienpäivät Liikalassa noin 1920-luvun puolivälissä

Maatalousseurojen Keskusliiton antama kunniaakirja suvun esimerkillisestä kiintymyksestä kotikontuun ja suvun suuresta rakkaudesta kotiin, kotiseutuun ja isänmaahan.

Tilan isäntänä toimi Oton jälkeen Oton ja Emman poika Erkki (s.1925, k.2003). Erkki oli naimissa Rauhan (o.s. Marttinen) kanssa. He kuitenkin erosivat ja Rauha sai eron yhteydessä puolet Erkin omaisuudesta. Rauha osti itselleen Luusniemen koulun, jossa hän asuu edelleen tällä hetkellä (2005). Erkki halusi jättää isännöiden pojalleen Aarnolle (s.1949), jonka tytär on nyt Erkin kuoltua Liikalan toinen perillinen ja toinen perillinen on Erkin poika Pentti joka isännöi tilaa vaimonsa Eijan kanssa. Pentti on erittäin kiinnostunut Liikalan entisöinnistä. Eijalla ja Pentillä on yksi tytär, Krista.

► Jatkuu seuraavassa numerossa

Martti, Eeva, Adi-Pappa, Elvi, Eila ja Amanda-mummo eli Eevan kotitilan perhe

Rukiin korjuuta Liikalán pelloilla

Lasitehtaalla

Pääkaupunkiseudun paikallis-tapahtuma saatiin järjestetyksi tänäkin vuonna. Tällä kertaa ohjelmassa oli tutustumis- ja ostosretki lasitehtaaseen Riihimäelle 15.12.2006. Helppo on arvata, että kyseessä oli JL-Lasi Oy, jossa isäntänä ja emäntänä toimivat Jaakko ja Toini. Meitä vieraita oli 15.

Tervetuliaisglögin ja piparien jälkeen Jaakko kertoi yrityksestään ja näytti, miten lasia tehdään. Tuotteeksi hän oli valinnut laakean juovikkaan tarjoilulautasen teon eli ei mitään yksinkertaista. Alku näytti tutulta lasin puhallukselta, mutta kun pallosta piti tehdä lautanen, Jaakon täytyi tehdä monta taitoa vaativaa työvaihetta ennen valmista tuotetta. Kaikki kuitenkin onnistui hienosti, vaikka yleisö seurasi koko ajan. Lautanen on nyt kotonamme, jossa hallitus piti kokouksen maaliskuussa 2006 ja Jaakko toi sen tuliaisiksi meille. Kiitos vielä kerran siitä.

Tutustumisen aikana saimme nähdä myös Jaakon saaman Ornamo-pallon, josta viime numerossa kerroimme. Samassa vitriinissä oli myös viime kesän MM-kisojen palkintomitali, jonka keskellä oli lasia. Jaakko oli tehnyt mitaleihin lasiset lisäkkeet. Hienoa, että Liikaset saivat olla tällä tavalla mukana MM-kisoissa.

Tutustumisen jälkeen juotiin vielä kahvit, kiiteltiin ja suoritettiin ostoksia tehtaan myymälästä. Jaakolle ja Toinille annettiin kiitokseksi kotiviinipullo.

Kannattaa käydä muidenkin! Suosikaamme "omaa" lasia!

*Harri Liikanen,
kuvat Heikki Liikanen*

Jaakko ja Toini. Vitriinissä yllinä Ornamo-pallo ja keskellä MM-mitali lisukkeineen. Alin hylly odottaa vielä jotain merkittävää.

Vieraat myymälään sullottuna.

Palkitsemisia

Suomen jääkiekkoliitto on palkinnut 22.4. Tampereella *Pirkko Liikasen* Hollolasta nimeämällä hänet Vuoden tekijäksi 2006 oman

seuran Pelicans 2000 hyväksi tehdystä työstä. Pirkon ja Pentti Keverin poika Janne pelaa seuran c-junioreissa ja tukijoukkona on ollut koko perhe.

Onnittelemme Pirkkoa nimityksen johdosta. Sukuseura on ylpeä jäsenensä menestyksestä, joka tuo iloa meille kaikille.

Pirkko on Kangasniemen sukua.

Tuovi Tepsa Sodankylästä on kirjoittanut jo Liikaslinkissä 1/2005 mainitun kirjasen ”Vilkaisthan elämäntähtini. Rakastan sinua elämä.” Tässä on tuosta teoksesta ote ja jatkoa seurannee.

Ystävät ovat tärkeä osa elämäni

Vaihto-oppilaamme Lyndan perhe Amerikasta Bathin kaupungista ja Kaisa-Marin Amerikan perhe Oklaholma-Citystä. Eikä vähäisin Martta ja Gunnar Makin perhe Indianasta. Näiden kaikkien luona olemme vierailleet. Siis Martta ja Gunnar Hautamäki Kangaskylästä, sukulaisperhe. He ovat käyneet meillä kolme kertaa. Meillä on ystäviä Virossa, Unkarissa, Englannissa, Ruotsissa, Norjassa ja Australiassa. Heidän kaikkien luona olemme vierailleet. Israelissa meitä odotettiin viime vuonna, mutta se vierailu on vielä toteuttamatta.

Kohokohtia ovat olleet myös perhejuhlat. Liikasten sukuseuran perustaminen ja lastenhoitajien 25- ja 30- vuotistapaamiset.

Sukulaisuussuhteet ovat säilyneet saumattomina pitkästä matkasta huolimatta. Välillä kirjoitellaan, soitellaan ja taas tavataan erisuuntaisesti silloin, kun se on mahdollista ja jaksetaan.

Entisten työkavereiden kanssa kokoonnumme sopimuksesta ainakin 1-2 kertaa vuodessa. Nyt se on jo luisunut 3-4 kertaan vuodessa. Meillä on paljon yhteisiä ja erilaisia aiheita, joiden tiimoilta kokoonnutaan. Kahden vuoden päästä lähdemme yhdessä Madeiralle. Ystävien kanssa on helppo aloittaa siitä mihin jäätiin. Minulla on siivousystävät, käsityöystävät, matkustus-, keskustelu- ja rukousystävät. Ei ystävyys ole aiheeseen rajoitettu, mutta erilaisten ihmisten kanssa tehdään erilaisia asioita. Pääasia on, että ollaan yhdessä, se läsnäolo.

Kaarina, muistatko sinä, kun koulussa viittasit opettajan kysymykseen, onko jollakin sukulaisia luokalla. Sinä vastasit, että Tuovi on minun serkku. Tällaiset asiat saavat merkityksen ajatuksen tasolla vasta myöhemmin. Kyllähän me leikittiin ja oli hauskaa. Kepposiakin sattui.

Veikko ja Tuovi Tepsa Niagaran putouksilla 1988.

Sukuseuran perustamiskokous Mikkelin mlk:ssa 20.7.1985. Kuvassa seuraavan päivän Jumalanpalvelukseen osallistuneita sukulaisia.

Muistatko sen kun äiti tuli kiukkuisena hakemaan minua iltasella navettatöiden jälkeen, kun savusauna oli lämpimänä kotona. Olimme hyvässä leikin tiimellyksessä, kun ulko-ovi avautui. Äiti vihaisena katsoo, kun Toivo heittää mattokäärön uunin päältä minua kohti. Ja se osui. Tällaisissa tilanteissa oli koivuherra lähellä. Joskus piti itse hakea vitsa ja jos suostui, jäi piiska saamatta. Muutaman kerran sain vitsaa, kun en malttanut tulla kavereitten luota ajoissa kotiin. Jouduinhan kotona leikkimään yksin.

Vielä haluan muistella sunnuntai-iltoja Koivulassa. Siellä oli

mukavaa nuorten kesken leikkiä avaimen piilotusta ym. mukavaa. Lokkilan Eilan puukenkiä kadehdin. Ne olivat jännittävät, kun lumi tarttui pohjaan. Minä jouduin pitämään Saarelan suutarin tekemiä nahkakengiä. En silloin yhtään tykännyt.

Meillä oli Juhani kanssa jonkintasoinen viha-rakkaussuhde. Emme voineet sietää toisiamme, kun meitä niin paljon kiusattiin. Juhani onkin sanonut minua Tuopsiksi. Se on hyvä lempinimi. Olen saanut niitä muitakin: Viivi, Säde, Tähti, Päivi, Vuokko, jne.

Markus rehki suomenmestaruuden

Hämeenlinnalainen Markus Tupala rehki nimiinsä penkkipunnerruksen suomenmestaruuden juniorien ja veteraanien SM-kiisoissa Äänekoskella sunnuntaina 19.2.2006.

Turenkilaista TNT-seuraa edustavan Tupalan voittotulos jäi 190 kiloon. Sekin riitti kuitenkin ylivoimaiseen mestaruuteen, kun hopeamitalisti sai ylös vain 175 kiloa painavat raudat.

Tupala nostaa 23-vuotiaitten ja 82,5-kiloisten sarjassa. Voittotulos

syntyi heti ensimmäisellä yrityksellä.

Mestaruutensa varmistettuaan Tupala yritti vielä kahdesti sarjan uuta SE-tulosta 205,5 kiloa. Raudat nousivatkin ylös, mutta tuomaristo hylkäsi suoritukset epäpuhtaina.

Markus Tupala on Kari Tupalan ja Marjo Keski-Nummen poika ja Liikasia, sillä Karin äiti on Sirkka Tupala, o.s. Liikanen Mikkelin sukuhaarasta.

Sukuseura esittää tässä myöhästyneet, mutta lämpimät julkiset onnittelet ja toivottaa onnea ja menestystä edelleenkin. Jäämme odottamaan uutta SE-tuloksen syntymistä lähiaikoina.

HLI

Lähde: Hämeen Sanomat

SNELLMAN- NÄYTTELYYN

Suomen Hypoteekkiyhdistys on järjestänyt Snellman 200 v -juhlavuoden kunniaksi "JV Snellman Suomen Hypoteekkiyhdistyksen toimitusjohtajana 1869–1881" -näyttelyn perinteikkääseen Snellman-saliinsa. Liikasten sukuseura tekee yhteisen käynnin näyttelyyn 11.5. klo 17.

Samalla voimme vilkaista Snellmanin työtoverin, perinnehenkilömme Herman Liikasen kunniaksi nimettyä huonetta ja siellä olevaa muistolaattaa.

Kokoontuminen Yrjönkatu 9 A ulko-ovella klo 16.50. Ilmoittautumiset Harri Liikasetteille viimeistään 9.5. Yhteystiedot takakannessa. Näyttelyn avajaiset olivat 6.4. ja niihin liittyvä kirjoitus on toisaalla tässä lehdessä. Tervetuloa!

RYHMÄMATKA TALLINNAAN

Yritetään yhdessä vielä... Lähde sukuseuran päivärasteilylle Tallinnaan.

Ajankohta: maanantai 18.9.2006

Matka tehdään Eckerö Linen laivalla. Lähtö Länsisatamasta klo 8. Satamassa on oltava viimeistään 7.15.

Tallinnassa ollaan klo 11.30. Paluu samana päivänä klo 18 Tallinnasta ja Helsingissä ollaan klo 21.30.

Sitovat ilmoittautumiset Heikki Liikasetteille viimeistään 11.9.

Hinta: aikuiset 22 eur, seniorit (60+), opiskelijat ja lapset 6-17 v. 15 eur. Maksu peritään satamassa.

Matkalla oppaana henkilö, joka on ollut Tallinnassa ennenkin.

Lähde mukaan entistä ehompaan Tallinnaan. Mukaan passi. Laivalla saa S-bonusta.

VUODEN 2006 HUIPENNUS – SUKUKOKOUS PUDASJÄRVELLÄ, SIINÄ KOTKAN KOTIKUNNASSA

Sääntömääräinen sukkokous oheishjelmiseen pidetään tällä kertaa melkein keskellä Suomea, Pudasjärvellä sunnuntaina 11.6.2006. Paikkana on Syötekeskus, Syötekeskuksentie 126. Oheisesta kuvasta näkyy paikan sijainti päätiestöön nähden. Paikkaan voi tutustua internetissä osoitteessa www.syotekeskus.fi. Pudasjärvestä voi saada lisätietoa osoitteesta www.pudasjarvi.fi. Sieltä löytyy myös osoite kotkan "kotiin"!

Kello 10 alkaen kokoonnumme sukuhaaroittain nauttimaan tulokahvit ja vaihtamaan viimeiset kuulumiset. Samalla on tarkoitus tavata muita sukuhaaroja. Paikalla ovat myös tämän hetken sukuselvitykset, joihin voi tutustua viimeistään nyt, jos aikaisemmin ei ole ollut siihen tilaisuutta. Erityisesti toivotamme tervetulleiksi paikkakunnan Liikaset, joihin meillä ei ole aikaisemmin ollut näin hyvää tilaisuutta tutustua.

Kello 11.30 pidetään kaikille halukkaille yleisesittely Liikasten sukuseura ry:stä.

Kello 12 nautitan lounas noutopöydästä

Kello 13.30 kuullaan jokin esitelmä, jonka pitäjä ratkeaa myöhemmin. Sen jälkeen pidetään varsinainen vuosikokous, jonka asiakirjat on postitettu tämän Liikasilinkin mukana ja muistathan ottaa ne mukaasi kokoukseen.

Kokouksen jälkeen nautitaan vielä yhdessä kokouskahvit, jotka sukuseura tarjoaa.

Liikastuotteita, jotka on mainittu esimerkiksi toimintasuunnitelmassa, on tarjolla kokouspaikalla. Uutena tuotteena paikalla on Herman Liikasesta kertova CD- levy. Tuotteita hankkimalla tuet samalla seuran toimintaa. Ota yhteyttä Sirkka-Liisaan etukäteen, jos haluat varmistua siitä, että saat haluamasi tavarat.

Osallistumismaksu on 16 euroa, joka peritään kokouspaikalla.

Sitovat ilmoittautumiset sukuseuran sihteerille Matti Liikaselle viimeistään 15.5. kuluessa.

Yhteystiedot ovat tämän lehden takasivulla.

Niitä, jotka majoittuvat Pudasjärvellä, pyydetään ottamaan yhteys suoraan majoitusliikkeeseen. Olemme varanneet jo 10 huonetta kokouspaikalta, mutta varaus on voimassa vain 15.5. asti, joten toimi heti. Syötekeskuksessa kahden hengen huone maksaa meille Liikasille 30 euroa/henkilö. Yhdelle hengelle huone maksaa 49 euroa. Puhelin (08) 838 172, sähköposti myyntipalvelu@syotekeskus.fi
Muita vaihtoehtoja: Hotelli Kurenkoski, p. (08) 821 400 ja Hotelli Iso-Syöte, p. 0201 476 400.

Tarvitseeko vierailia kymmenissä sukulaissosoitteissa erikseen? Tule tapaamaan koko suku kerralla! Tehkäämme se nyt Pudasjärvellä! Lämpimästi tervetuloa - kaikki!

SUKUSEURAN HALLITUS

Puheenjohtaja (sukuseuran esimies) ja tiedottaja **Harri Liikanen**, Rintinpolku 17, 00940 HELSINKI,
puhelin/faksi (09) 308 263, 040 502 5939, harri.liikanen@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja (sukuseuran varaesimies) **Jaakko Liikanen**, Puhaltajankatu 55, 11910 RIIHIMÄKI,
(019) 720 669, 040 516 4305, jaakko.liikanen@jl-lasi.fi

Sihteeri **Matti Liikanen**, Naavakatu 10, 15950 LAHTI,
(03) 753 1134, 0400 493 040, (03) 753 7154 faksi, matti.liikanen@m-laskenta.inet.fi

Hankkija **Sirkka-Liisa Kuusisto**, Luusniementie 1236, 51460 LUUSNIEMI,
(015) 652 205, 040 563 0200, sirkkaliisa.kuusisto@netti.fi

Arkistonhoitaja **Esko Liikanen**, Ylivedentie 438, 52100 ANTTOLA,
(015) 655149, 050 303 7121, esko.liikanen@dnainternet.net

Tiedottajan apulainen **Heikki Liikanen**, Kurkisuontie 8 B 8, 00940 HELSINKI,
(09) 553 342, 050 339 5061, heikki.liikanen@dnainternet.net

JÄSENREKISTERIN HOITAJA HALLITUKSEN ULKOPUOLELTA:

SUKUSEURAN YHTEYSHENKILÖT

MIKKELI JA ANTTOLA: *Esko Liikanen*, katso hallitus
HELSINKI (Pk- seutu): *Harri Liikanen*, katso hallitus
JUVA: *Annikki Liikanen*, Kухalammentie 2 a 4, 51900 Juva, (015) 651 323
KANGASNIEMI: *Sirkka-Liisa Kuusisto*, katso hallitus
REISJÄRVI: *Sirkka Leppälä*, Tuomikuja 3, 85900 Reisjärvi, (08) 776 135
LAHTI, JAALA, ORIMATTILA: *Matti Liikanen*, katso hallitus

UUODEN LIIKASET (Suluissa sukuhaara)

1993 (Ri)
Mirjam Piira, Mäntyharju, k. 1994
1994 (Mi)
Annikki Liikanen, Juva
1995 (Ri)
Anna-Liisa Liikanen, Orimattila, k. 2004
1996 (Ka)
Erkki Liikanen, Bryssel
1997 (Ko)
Heikki Liikanen, Joutsa, k. 2004

1998 (Ku)
Hannes Savolainen, Kemijärvi
1999 (Jo)
Erkki Liikanen, Tammela
2000 (Ri)
Pirkko Liikanen, Espoo
2001 (Ka)
Matti Liikanen, Lahti

2002 (Ku)
Jaakko Liikanen, Riihimäki
2003 (Ka)
Raimo Liikanen, Mikkeli
2004 (Mi)
Liisa Liikanen, Mikkeli (Anttola)
2005 (Ka)
Harri Liikanen, Helsinki

KUMMITYTTÖ

Kummitytöksi nimitettiin 1990 lähes
sukuseuran perustamispäivänä syntynyt
Jenni Liikanen Lahdesta.

PERINNEHENKILÖ

1999 valittiin perinnehenkilöksi
vapaustaistelija, luutnantti
Herman Liikanen

SUVUN VANHIN

Vanhin elossa oleva Liikanen on **Helmi
Piipponen** Espoosta. Hän on syntynyt
15.5.1909 Hartolassa ja kuuluu
Korpilahden sukuhaaraan.

PANKKITILIN NUMERO

Sampo 800019-1978966

INTERNET- KOTISIVU

www.liikastensukuseura.fi

